

Arrest

nr. 299 985 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 december 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.
- 1.4. Op 26 oktober 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.
- 1.5. Op 18 december 2017 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.4. niet-ontvankelijk (volgend verzoek).
- 1.6. Op 19 juli 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.7. Op 28 augustus 2018 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.6. niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.8. Bij arrest nr. 215 243 van 16 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.
- 1.9. Op 12 april 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.10. Op 31 juli 2019 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.9. niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.11. Bij arrest nr. 230 927 van 8 januari 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.
- 1.12. Op 31 januari 2020 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.13. Op 27 juni 2020 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.12. niet-ontvankelijk (volgend verzoek).
- 1.14. Op 22 januari 2021 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.15. Op 8 februari 2021 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.14. niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.16. Bij arrest nr. 260 346 van 7 september 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.15.
- 1.17. Op 9 februari 2022 dient de verzoekende partij een zevende verzoek om internationale bescherming in.
- 1.18. Op 17 juni 2022 verklaart het CGVS het verzoek vermeld in punt 1.17. niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.19. Per aangetekend schrijven van 3 november 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf of grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.20. Bij arrest nr. 280 313 van 18 november 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18.
- 1.21. Op 21 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.19. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel

187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.05.2017 blijkt echter dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit en in Somalië verbleven heeft.

Uit deze beslissing blijkt dat:

“Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijke waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld – zoals nabijgelegen dorpen, haar eigen clanlijn, de lokale clans, de gevechten en de aanwezigheid van internationale organisaties in haar regio – terwijl zij wel op andere punten op theoretische wijze kon antwoorden – zoals het louter opsommen van verliggende dorpen op de weg naar Mogadishu naar Bosaso. Dit ondergraaft verder verzoeksters herkomst gezien het niet aannemelijk is dat zij wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in haar dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren.(verslag RvV p. 9).... Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet bekend is met Somalië en er ook niet heeft gewoond. (verslag RvV p. 9).... Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielpprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. (verslag RvV p. 10).

De tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen niet in overweging genomen op 18.12.2017. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in.

De derde asielaanvraag werd door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen op 28.08.2018 niet-ontvankelijk verklaard. Op 16.01.2019 werd het beroep hiertegen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierin werd het volgende opgenomen:

“Verzoekster volhardt op zeer aleme ne wijze in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, doch zij ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot die documenten op goede grond het volgende wordt vastgesteld: wat betreft de door u neergelegde identiteitsdocumenten, met name het Somalische paspoort, de Somalische identiteitskaart, de geboorteverklaring en de Somalische nationaliteitsverklaring, alsmede het betalingsbewijs van de Somalische ambassade, dient te worden vastgesteld dat zij de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet weten te herstellen. Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, namelijk de ‘COI Focus. Somalië.

Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten’ van 9 september 2016, blijkt dat er in Somalië geen archieven zijn, en dat dezer reeds van bij de start van de burgeroorlog vernietigd zijn. Er zijn dan ook geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die kunnen worden gebruikt als referentiemateriaal bij het opstellen van documenten. In het jaar 2016 blijkt dat er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië. Zowel de autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Zodus, bieden de door u neergelegde identiteitsdocumenten, opgesteld door de ambassade in Brussel, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daarenboven bezitten deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter, en blijkt voorts uit de hierboven reeds genoemde landeninformatie dat corruptie in het Somalische staatsapparaat aanhoudend en systematisch is. In de Corruption Perceptions Index van 2015 van de Internationale onafhankelijke organisatie en anticorruptieorganisatie Transparency International staat Somalië op de voorlaatste plaats. Deze vaststellingen indachtig is het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan, dan wel van documenten uitgereikt door gezagsdragers binnen het Somalische staatsapparaat, zoals de Somalische ambassade. Het dient tot slot opgemerkt dat – zo valt te lezen in de door u neergelegde verklaring van nationaliteit – alle opgegeven gegevens betreffende uw identiteit, overgenomen werden van uw Belgisch identiteitsbewijs. Dit toont

objectief aan dat de vertegenwoordigers van de Somalische ambassade zich volledig op uw eigen verklaringen baseerden, ten einde u dit document af te leveren.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, wat hier niet het geval is, zo blijkt uit arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om voorgaande redenen zijn de door verzoekster in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar verklaarde Somalische herkomst te herstellen. (RvV p. 5-6)”

Betrokkene diende nog vier asielaanvragen in waarvoor het Commissariaat-Generaal telkens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid nam. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd telkens verworpen. In de laatste arrest van 18.11.2022 werd het volgende opgenomen: “in het kader van de voorgaande procedures voor het bekomen van internationale bescherming is gebleken dat verzoekster er niet in is geslaagd haar recente afkomst uit het dorp Halgan in de Somalische provincie Hiraaan aannemelijk te maken. Verzoekster brengt ook in het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bij die haar herkomst uit Halgan aantonen. Hierdoor blijft verzoekster in gebreke mee te werken teneinde een duidelijk beeld te schetsen van de levensomstandigheden waarin zij leefde voor haar vertrek naar België, waardoor zij de asielinstanties verhindert om een juist beeld te vormen over de werkelijke nood aan bescherming. (RvV p. 8)

Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijk land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij meent de aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk, doch ongegrond te moeten verklaren.

De verwerende partij verwijst naar de beoordelingen die het CGVS en, daaropvolgend, de Raad in het kader van haar verzoeken tot internationale bescherming namen.

Zij is niet gebonden door deze beoordeling, gezien deze enkel gezag van gewijsde tussen partijen hebben. Bovendien spreekt de Raad zich in deze enkel uit over de nood aan internationale bescherming.

Zij kan dus haar eigen beoordeling vormen aangaande de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij. Dit neemt uiteraard niet weg dat zij de beoordeling van het CGVS en de Raad wel degelijk als argument kan en mag gebruiken als onderdeel van een deugdelijke motivering, quod non in casu.

Artikel 9ter, §§2 en 3 VW luiden immers als volgt: (...)

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag echter wel degelijk ontvankelijk. Dit impliceert dat zij de identiteit van de verzoekende partij en haar nationaliteit niet in twijfel trekt, ook al zou het voorgelegde paspoort bekomen zijn op basis van haar verklaringen bij de Somalische ambassade (zoals de Raad opmerkte in het kader van haar asielaanvraag en ook door de verwerende partij letterlijk geciteerd):

In tegenstelling tot het CGVS, is de verwerende partij dus van oordeel dat de identiteit van de verzoekende partij niet ter discussie staat, wat haar goed recht is.

II.1.2. Inzake buitenlandse documenten geldt immers de plano erkenning, dit werd in het verleden ook reeds door de Raad bevestigd, zie o.m. RvV nr. 183 882 dd. 15 maart 2017:

Uit de artikelen die betrekking hebben op het bewijs van aanverwantschap blijkt dat geen enkele bepaling stelt dat het huwelijk dient overgeschreven te zijn in de registers van de burgerlijke stand van een Belgische stad vooraleer de verwerende partij toepassing kan maken van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde die uit de voorgaande artikelen blijkt is dat een gelegaliseerde huwelijksakte wordt voorgelegd wanneer de aanvraag op grond van een buitenlandse huwelijksakte berust. Daarenboven stelt artikel 27, § 1, van het WIPR dat een buitenlandse RvV X - Pagina 5 authentieke akte in België door "alle overheden" wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Hieruit kan afgeleid worden dat er sprake is van een gedeelde bevoegdheid, wat betekent dat verschillende overheden in België (tegelijk) bevoegd zijn voor dezelfde materie. Uit artikel 27, § 1, van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – al dan niet de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. De verwerende partij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de plano erkenning' toevertrouwt aan "alle overheden", kan de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet stellen dat "Dit huwelijk werd nog niet overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Brugge. Bij gebrek aan erkenning van de buitenlandse huwelijksakte wordt betrokkene tot op heden door de Belgische overheden niet beschouwd als zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon." Immers, de verwerende partij beschikt over de bevoegdheid om de buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen volgens de principes neergelegd in het WIPR. In casu heeft de verwerende partij dit niet gedaan. Ter terechtzitting vraagt de waarnemende voorzitter aan de verwerende partij hoe de de plano bevoegdheid uit artikel 27 van het WIPR rijmt met de bestreden beslissingen. De verwerende partij verwijst in dit verband ter terechtzitting naar de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissingen geeft de verwerende partij ook niet aan op welk wetsartikel ze zich steunt om te vereisen dat de huwelijksakte overgeschreven wordt in de registers van de burgerlijke stand waardoor de huwelijksakte niet erkend is en ze de verzoekende partij bijgevolg niet als echtgenoot van de referentiepersoon kan beschouwen.

De verzoekende partij voert, gelet op hetgeen voorafgaat, terecht de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht.

Hetzelfde geldt uiteraard voor buitenlandse paspoorten, waar de verwerende partij haar eigen beoordelingsbevoegdheid heeft.

Deze heeft zij ook aangewend door het paspoort als bewijs van identiteit te aanvaarden door de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

II.1.3. Bijzonder tegenstrijdig is echter dat zij echter tot de ongegrondheid van de aanvraag besluit op basis van elementen die tot de ontvankelijkheidsfase behoren.

Dit is trouwens niet zomaar een detail. De verwerende partij kan niet stellen niet over alle info te hebben beschikt op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, nu zij op quasi één en hetzelfde moment tot de ontvankelijkheid doch de ongegrondheid besloot. Er zal m.a.w. geen tijdsspanne tussen deze twee.

In die zin schendt zij dan ook het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9ter, §§2 en 3 VW.

II.1.4. Louter ten overvloede kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt:

- Artikel 9ter, §1, lid 1 VW stelt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Er staat “of”, niet “en”.

Dit is geen detail, aangezien zelfs twijfel over de recente verblijfplaats van de verzoekende partij alvorens zij naar België kwam, onvoldoende reden is om de aanvraag te weigeren, gezien de afwezigheid van een adequate behandeling zich ook kan voordoen in het land van herkomst.

- In het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij stond het onderzoek naar de herkomst uit Halgan, een specifieke stad in Somalië, centraal.

De verwerende partij citeert eerst uit het arrest van de Raad aangaande het eerste verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij waarin gesteld wordt dat zij niet bekend is met Somalië en er niet heeft gewoond. Dit lijkt te worden bevestigd door het arrest van 19 januari 2019 dat zij eveneens citeert. Nadien citeert zij uit een later arrest van de Raad (dd. 18 november 2022) waaruit blijkt dat zij haar recente afkomst het dorp Halgan in de Somalische provincie Hiran niet aannemelijk weet te maken.

Verzoekende partij diende, zoals de verwerende partij stelt, vijf verzoeken tot internationale bescherming in. Het laatste arrest was minder stellig geformuleerd dan het eerste waar haar algehele bekendheid met Somalië in twijfel werd getrokken. In het laatste arrest wordt immers enkel haar recente afkomst uit Halgan expliciet betwijfeld.

Ook bij meervoudige asielaanvragen kan een voortschrijdend inzicht opduiken.

Wanneer enkel de recente afkomst betwijfeld wordt, dan houdt dit in dat men het recentste verblijf niet kan achterhalen, maar is dit onvoldoende om de algehele herkomst te betwijfelen in het kader van een verzoek tot medische regularisatie (cf. II.1.4., eerste streepje).

Dit toont nogmaals het belang aan van een eigen beoordeling, los van de asielprocedure. Het louter citeren van een aantal passages uit de verschillende verzoeken tot internationale bescherming van de verzoekende partij volstaat dus niet.

Bovendien moet de motivering, zoals steeds, op deugdelijke wijze gebeuren. Men kan niet het paspoort van de verzoekende partij op basis van de eigen beoordeling aanvaarden (met bijgevolg alle erin vervatte gegevens), om het daarna weer twijfel omtrent het land van herkomst te zaaien de gegrondheidsfase. Dit laatste impliceert immers dat het paspoort behept is met een (intellectuele) valsheid, wat dan weer impliceert dat het niet aanvaard kan worden en dus niet tot een ontvankelijkheidsverklaring kan leiden.

Op dat punt schendt de thans bestreden beslissing aldus manifest artikel 9ter VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen

adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

(...)

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2.

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het [Wetboek van internationaal privaatrecht](#) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de [wetten op de Raad van State](#), gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)

§ 8. (...)"

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk verklaart, dat dit impliceert dat de verwerende partij haar identiteit en haar nationaliteit niet in twijfel trekt, ook al zou het voorgelegde paspoort bekomen zijn op grond van haar verklaringen bij de Somalische ambassade. Zij meent dan ook dat in tegenstelling tot het CGVS de verwerende partij van oordeel is dat haar identiteit niet ter discussie staat, wat haar goed recht is, dat inzake buitenlandse documenten immers *de plano* erkenningen gelden, waarbij zij citeert uit een arrest van de Raad van 15 maart 2017 met nr. 183 882 betreffende de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte en stelt dat hetzelfde geldt voor buitenlandse paspoorten waar de verwerende partij haar eigen beoordelingsbevoegdheid heeft, dat zij deze ook heeft aangewend door het paspoort als bewijs van identiteit te aanvaarden door de aanvraag ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij betoogt dat het bijzonder tegenstrijdig is dat zij tot de ongegrondheid van de aanvraag besluit op basis van elementen die tot de ontvankelijkheid behoren, dat dit trouwens niet zomaar een detail is, dat de verwerende partij niet kan stellen over alle info te hebben beschikt op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, nu zij op *quasi* één en hetzelfde moment tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid besloot, dat er geen tijdsperiode zit tussen de twee. Verder stelt zij ook nog dat de motivering op deugdelijke wijze moet gebeuren, dat men niet kan haar paspoort op basis van de eigen beoordeling aanvaarden – met bijgevolg alle erin vervatte gegevens – om daarna weer twijfel te zaaien omtrent haar land van herkomst in de gegrondheidsfase, dat dit laatste immers impliceert dat het paspoort behept is met een valsheid, wat dan weer impliceert dat het niet aanvaard kan worden en dus niet tot een ontvankelijkheidsverklaring kan leiden.

3.4. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, impliceert dat de verwerende partij haar identiteit en haar nationaliteit niet in twijfel trekt.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij ten tijde van de indiening van de aanvraag per aangetekend schrijven op 18 november 2022, vrijgesteld was van het bijbrengen van identiteitsdocumenten aangezien haar asielaanvraag op dat moment nog hangende was.

Nu de verzoekende partij haar asielaanvraag op 18 november 2022 nog niet definitief afgewezen was, gelet op het arrest nr. 280 313 van 18 november 2022 – waarbij moet opgemerkt worden dat gezien de verwerende partij geen partij was bij het geschil inzake voormeld arrest het niet onredelijk is om aan te nemen dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet op de hoogte was van voormeld arrest – was de verplichting haar identiteit aan te tonen, conform artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet op haar niet van toepassing en diende de verwerende partij aldus niet over te gaan tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt evenwel nergens uit dat het ontvankelijk verklaren van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot gevolg zou hebben dat haar identiteit en nationaliteit als op definitieve wijze aanvaard zou moeten worden beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat uit het ontvankelijk verklaren van de aanvraag kan afgeleid worden dat de verwerende partij haar identiteit en haar nationaliteit niet in twijfel trekt, dat zij oordeelt dat haar identiteit niet ter discussie staat. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat het paspoort wordt aanvaard als bewijs van de identiteit van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij haar eigen beoordelingsbevoegdheid heeft aangewend door het paspoort als bewijs van identiteit te aanvaarden door de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Uit de bepalingen van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet kan enkel worden afgeleid dat de vreemdeling die geen asielzoeker is wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken, op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag zelf zijn identiteit moet aantonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351) en dat de vreemdeling die in zijn aanvraag uitdrukkelijk aantoont dat hij wel een dergelijke asielzoeker is aan deze verplichting niet moet voldoen.

Uit de omstandigheid dat de vreemdeling die een asielzoeker is in de zin van artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet zijn identiteit niet moet aantonen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, kan niet worden afgeleid dat zijn identiteit op definitieve wijze aanvaard moet worden en dat zijn identiteit niet meer in vraag kan worden gesteld, zeker wanneer, zoals *in casu*, deze identiteit in de loop van de asielprocedure door de bevoegde asielinstanties in twijfel wordt getrokken.

De verzoekende partij maakt gelet op wat voorafgaat dan ook niet aannemelijk dat het bijzonder tegenstrijdig is dat de verwerende partij tot de ongegrondheid van de aanvraag besluit op basis van elementen die tot de ontvankelijkheid behoren.

De gemachtigde mag de machtigingsaanvraag immers slechts in een limitatief in artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet opgesomd aantal gevallen onontvankelijk verklaren, met name (onder andere) “*indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat*”. Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in deze situatie bevindt noch in een van de overige situaties bedoeld in artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet, kon de verwerende partij de aanvraag niet onontvankelijk verklaren omdat de beweerde afkomst van de verzoekende partij niet geloofwaardig was. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze overweging pas in de bestreden beslissing, waarbij de gegrondheid van de machtigingsaanvraag diende te worden onderzocht en dus moest worden nagegaan of de verzoekende partij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, heeft gemaakt en heeft vastgesteld dat aangezien de verzoekende partij “*in gebreke is gebleven (...) (haar) werkelijk land van herkomst kenbaar te maken, (...) het*

onmogelijk (is) een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst”.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij aldus niet worden gevolgd dat men niet kan haar paspoort op basis van de eigen beoordeling aanvaarden – met bijgevolg alle erin vervatte gegevens – om daarna weer twijfel te zaaien omtrent haar land van herkomst in de gegrondheidsfase, dat dit laatste immers impliceert dat het paspoort behept is met een valsheid, wat dan weer impliceert dat het niet aanvaard kan worden en dus niet tot een ontvankelijkheidsverklaring kan leiden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat het paspoort aanvaard werd in de ontvankelijkheidsfase als bewijs van haar identiteit of als bewijs van andere erin vervatte gegevens. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er geen deugdelijke motivering voorligt.

Het betoog dat de verwerende partij niet kan stellen niet over alle info te hebben beschikt op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, nu zij op *quasi één* en hetzelfde moment tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid besloot, dat er geen tijdspanne zit tussen de twee, is gelet op wat voorafgaat niet dienstig. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze het feit dat er geen tijdspanne zit tussen de twee beslissingen – wat overigens geenszins kan blijken uit het loutere feit dat de bestreden beslissing meedeelt dat de aanvraag ontvankelijk is, te meer gelet op het feit dat de ontvankelijkheid dient beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag – afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen.

3.5. De verzoekende partij betoogt voorts dat er staat *“in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, dat er niet staat ‘en’, dat dit geen detail is, aangezien zelfs twijfel over de recente verblijfplaats van de verzoekende partij alvorens zij naar België kwam, onvoldoende reden is om haar aanvraag te weigeren, gezien de afwezigheid van een adequate behandeling zich ook kan voordoen in haar land van herkomst.

Met dit betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gesteld dat getwijfeld wordt aan haar (recent) verblijf in Somalië doch ook dat aan haar Somalische nationaliteit en aan de verklaring dat Somalië haar land van herkomst is.

Zo wordt gemotiveerd *“blijkt echter dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit en in Somalië verbleven heeft”*, en *“Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet bekend is met Somalië en er ook niet heeft gewoond. (verslag RvV p. 9)... Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. (verslag RvV p. 10).”* en *“Om voorgaande redenen zijn de door verzoekster in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar verklaarde Somalische herkomst te herstellen. (RvV p. 5-6)”* en *“is gebleken dat verzoekster er niet in is geslaagd haar recente afkomst uit het dorp Halgan in de Somalische provincie Hiraaan aannemelijk te maken.”* alsook *“Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijk land van herkomst kenbaar te maken.”*

3.6. De verzoekende partij betoogt voorts dat in het verzoek tot internationale bescherming het onderzoek naar de herkomst uit Halgan, een stad in Somalië, centraal stond, dat uit het citeren van het laatste arrest van de Raad van 18 november 2022 blijkt dat zij haar recente afkomst uit voormeld dorp niet aannemelijk weet te maken, dat zij vijf verzoeken om internationale bescherming indiende en het laatste arrest minder stellig werd geformuleerd dan het eerste waar haar algehele bekendheid met Somalië in twijfel werd getrokken, dat in het laatste arrest enkel haar recente afkomst uit Halgan expliciet wordt betwijfeld, dat ook bij meervoudige asielaanvragen een voortschrijdend inzicht kan opduiken, dat wanneer enkel de recente afkomst betwijfeld wordt, dit inhoudt dat men het recentste verblijf niet kan achterhalen maar dit onvoldoende is om de algehele herkomst te betwijfelen in het kader van een verzoek tot medische regularisatie. Zij meent dat dit nogmaals het belang aantoont van een eigen beoordeling van de verwerende partij, los van de asielprocedure, dat het louter citeren van een aantal passages uit de (beslissingen genomen naar aanleiding van de) verschillende verzoeken tot internationale bescherming dus niet volstaat.

Hoewel uit het citaat in de bestreden beslissing van het laatste arrest van de Raad van 18 november 2022 inderdaad blijkt dat zij haar recente afkomst uit Halgan niet aannemelijk weet te maken, gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat uit het arrest van de Raad van 10 mei 2017, waarbij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd, blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit en in Somalië verbleven heeft, dat een tweede en derde aanvraag werden ingediend, dat de verzoekende partij nog vier aanvragen indiende waarvoor het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid nam en het beroep hiertegen door de Raad telkens werd verworpen en dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven haar werkelijk land van herkomst kenbaar te maken. Uit het laatste van de verwerpingsarresten waarnaar aldus verwezen wordt, met name het arrest van 18 november 2022, blijkt niet enkel dat zij haar recente afkomst uit Halgan niet aannemelijk weet te maken, doch ook *“Hierover moet dan ook worden bevestigd dat uw eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde aanvraag door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw Somalische herkomst. (...) Echter, kunnen uw verklaringen geenszins als “nieuwe elementen” worden beschouwd. Immers, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw Somalische herkomst (...)”*. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij, gelet op de voorgaanden met betrekking tot haar verzoeken om internationale bescherming, op foutieve of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij in gebreke is gebleven haar werkelijk land van herkomst kenbaar te maken.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat enkel de recente afkomst betwijfeld wordt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij, op grond van de beslissingen genomen en arresten geveld naar aanleiding van haar verschillende verzoeken om internationale bescherming, oordeelt dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven haar werkelijk land van herkomst kenbaar te maken.

Zij heeft gelet op wat voorafgaat dan ook geen belang bij haar betoog dat het van belang is een eigen beoordeling te maken, los van de asielprocedures en dat het louter citeren van een aantal passages uit beslissingen en arresten naar aanleiding van haar verzoeken om internationale bescherming niet volstaat.

De Raad wijst er nog op dat het aan de vreemdeling in het kader van een medische regularisatieaanvraag toekomt duidelijkheid te verschaffen over haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Indien de vreemdeling dit niet doet ontnemt hij immers de mogelijkheid aan de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. In die optiek is het dan ook geenszins incorrect noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, onder verwijzing naar de beslissingen genomen en arresten geveld naar aanleiding van haar verzoeken om internationale bescherming, te oordelen dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven haar werkelijk land van herkomst kenbaar te maken.

3.7. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.8. Het ter terechtzitting neergelegde medisch attest van 9 november 2023 dat betrekking heeft op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER